Privește-mă așa cum se privește ochiul pe sine

On Februarie 23, 2023

Ceea ce simți cu adevărat este ceea ce vezi la tine când te apropii sufletește de o imagine care persistă în mintea ta.

Mărturia unei vieți se află într-o singură imagine, cu toate tainele destăinuite, cu toate rosturile revelate, ca putere a sufletului prin care se voiește curgerea lină a sensibilității izvorâtă din fiecare acord al dorului de libertate, al visului pur. Fugi din Iad ca să ajungi în Paradis, și imaginea capătă o luminozitate aparte, un caracter neobișnuit, un sens artistic prin care, la nivel de micro-spațiu, suntem invitați să-l înțelegem.

Numele ei de cod este Nina. Ca orice agent secret, ea fuge într-o zi, dăruindu-se aceluia care n-o brutalizează, și n-o trimite în misiuni riscante. Experiența tragică din viața sa, visul unei păsări captive într-o cușcă cu gratii dese, trebuia să se preschimbe în zborul unei păsări colibri, ce trece și nu lasă urme, la hotarul dintre ceață și lumină. A o înțelege până într-atât încât să refaci înadins, cu aceeași intensitate a unei unde fine de pace sufletească, experiența acumulată de-a lungul unei vieți petrecute pe baricadele misiunilor riscante, înlocuind vechile obiceiuri, gânduri, simțiți, înseamnă să renunți la tine însuți și pentru a deveni altcineva.

Odată cu văzul, simțul dominant prin care oricine se exteriorizează, privitorul anonim surprinde un chip sublim ajuns la asemănarea cu cea mai luminoasă și călduroasă rază de soare, ca și când deținătorul chipului s-ar număra printre cei care posedă "cheia nevăzută" cu care se pătrunde în paradisul veșnic al simbolisticii. De data aceasta, conștiința întreagă încearcă să cuprindă realitatea totală a unei imagini a blândeții care, dincolo de un fundal în clarobscur, marcat doar pe alocuri de mici fâșii luminoase, dezvoltă paralel și respectă o tainică corespondență cu măiestria unui artist care parcă respiră poezie.

O vezi în fotografie așa cum se vede ea pe sine, naturală, fără filtre de înfrumusețare, fără linii dure, într-o realitate a reflecțiilor în oglinda mentală, cu o privire blândă, un surâs blajin, care vizează atingerea unei brize ușoare de dimineață trecând ușor peste suflet. Şi încă te întrebi ce spun ochii. Ceva din off, ca un ecou de peste timpuri, îmi șoptește: privește-mă adânc, cu suflet, și spune-mi ce-i lipsește ochiului meu pentru a-și desăvârși vederea?

Leadership: Felul cum te vezi depinde de ceea ce simți în momentul când reușești să atingi acel spațiu adânc din tine care te recomandă ca fiind creatorul unei viziuni "retrăită prin reamintire" ?

Privește-o așa cum ea se privește pe sine. Şi, spune-mi, dacă poți, de ce privirea ei scormonitoare, înlocuind o mie de cuvinte, se zbate o clipă între mine și tabloul pe care pictorul îl termină cu ultima mișcare de pensulă, apoi se strecoară, alunecă prin mine, se află într-un scurt raport de dialog cu sufletul meu, și în cele din urmă imaginea ei se conturează ca un tablou finit? De ce?

De aici se naște un mister, o evidență simbolică, o proiecție cosmică a sinelui născut dintr-o simplă fantezie, ceva care pentru mine este chiar frustrant. Pentru că ochii care văd imaginea unei ființe în toată profunzimea ei, cuprinsă de o liniște aproape mistică, sunt aceiași ochii tăcuți, rezervați, ghidați de simțul vederii în beznă, fapt ce îmi permite să experimentez la o scară mult mai mare universul lăuntric pe care ființele luminate și-l speră în taină, în general neîmpărtășit.

Viziunea mea poartă numele unei figuri puțin cunoscute, dar pe care creația artistică o are în promovarea identității mele. Bineînțeles, cel ce știe să aprecieze vastitatea, precum și complexitatea unei capodopere, fiind inspirat de un sentiment ce se zbate o clipă între sine și tablou, nu este nicidecum străin de cuprinsul "Tratatului despre pictură" a lui Leonardo Da Vinci, unde găsim următoarea mențiune:

"Mult greșesc acei pictori care adeseori pictează un model reliefat, într-o lumină specială de la ei de acasă, și apoi îl așază în marea lumină de afară, unde aerul cuprinde și luminează toate părțile în același fel. De aici li se întâmplă să pună umbre puternice acolo unde nu se pot afla astfel de umbre, și chiar dacă ar fi, lumina zilei e atât de tare încât abia se mai văd. Şi tot așa se întâmpla cu reflectările ce nu e cu putință să le vezi."

Mărturia unei vieți învolburate se află într-o singură imagine care asigură maximum de acuitate vizuală în câmpul unei reînnoiri sufletești ce se înfăptuiește cu adevărat doar în măsura în care exprimă esența nemuritoare a unei persoane.

Curios cât de stranie, simțitoare și fascinantă este atingerea unui gând de amintire, venit de dincolo de pustiu, atunci când vrei cu tot dinadinsul să pătrunzi inima unei femei. Chipul vorbește, spune multe. Nu tace, ci te privește cu sinceritate, fără falsitate, fiind la fel luminos ca soarele printre frunzele palmierilor pe o plajă aurie. Este ceață, pe înserate, dar chipul îi este luminat de aureola unei stele, crește când e privită prin prisma unei lacrimi, și reînvie magia unei povești nemuritoare.

Ochii te privesc, cu dor, cu suspine. Par atingerea unui înger ce îți alintă inima, te face să-i asculți șoaptele, ca soarele ce escaladează zarea, ca și când nu ar fi nimic altceva decât mirajul unei clipe căzute în afara timpului, ca un fruct copt, desprins de ram de propria-i greutate. Aceiași ochi calmi, plini de misterul unei *Somines dres Scarthes*, vibrația unei emoții efemere, surprind ființa visătoare în toată complexitatea și dinamica contrariilor, recurgând la un procedeu de substituție, reproducând imaginea care evocă în chip poetic impresiile produse de apariția unei estetici distincte, vizionare, ca regândire a unei realități tăinuită într-un dincolo de nume, într-un dincoace de cuvânt.

Nina. Acum ești în sfârșit liberă, singură cu tine, cu visul devenit realitate. A fost lupta inimii tale de a-și găsi ecoul în creația greu de înțeles a vieții. Iar dacă vreodată cineva te-ar vedea întâmplător, așa cum vezi o pasăre în libertate, și dacă te-ar recunoaște după seninătatea privirii, dar mai ales după răbdarea cu care privirea însăși povestește despre tine, va simți acea mângâiere fină pe care o lasă atingerea unei bucăți de catifea, o îmbrățișare suavă, căldura soarelui la plajă.

Vei rămâne veșnic în memoria celor care îți vor descoperi chipul într-un tablou zămislit cu suflet...

Sub semnul leadershipului stă recunoașterea unei vieți învolburate a cărei taină n-o afli, nu o poți înțelege, oricât te-ai strădui să-i găsești sensurile, decât privind chipul unei persoane în imaginea care te-a impresionat cel mai mult. Acolo unde privirea nu pătrunde, acolo se ascunde sufletul.

Privește-mă așa cum se privește ochiul pe sine și poate, într-o bună zi, vei înțelege de ce privirea mea adâncă întâlnește doar ochii care știu să vadă acea luminiță îndepărtată, de dincolo de întuneric. Poți să răscolești luminița aceasta din sufletul pe care-l ai în fața ta, ea nu se va stinge niciodată atâta timp cât îți amintești de mine, de chipul meu călător ce alungă în vânt rătăcirea și haosul, și le preschimbă în raze de soare.

Poate că așa stau lucrurile. Ochiul artistului se privește ca un ultim scop al creației; s-ar

aștepta ca în clipa stingerii sale să nu fie sfârșitul lumii...

*** Notă:** **Point of no return (1993) - (Ending Scene)**

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ma-asa-cum-se-priveste-ochiul-pe-sine.html